

[Helge von Rosen.]

synes afgrænsningen i hr. Grünbaums skitse alt i alt rimelig — måske bortset fra, at lagre og bindende kontrakter holdes udenfor; men det er i de fleste tilfælde næppe afgørende, selv om det kan være afgørende i enkelte tilfælde og virke urimeligt. Jeg skal afholde mig fra at komme ind på skitsens forslag om renter til de sociale fonds; det er efter min mening en sammenblanding, som jeg ikke rigtig kan se motive- ringen for.

Diskussionen om hr. Grünbaums skitse er imidlertid i den foreliggende situation helt abstrakt. Årsagen hertil er ingenlunde nogen majorisering, som man måske kunne få indtrykket af fra hr. Grünbaums bemærkninger før, men ansvaret må lægges for hr. Grünbaums egen dør. Jeg hentyder her ikke så meget til, at hr. Grünbaums skitse først fremkom henimod udvalgsbehandlings afslutning; hele systemet, som skitsen står for, blev jo bebudet fra begyndelsen. Jeg hentyder heller ikke til administrationens indvendinger, som fremgår af et bilag til betænkningen. Men jeg hentyder til det forhold, at det er udelukket, hvis vi ikke skal have udsat kildeskatten, at foretage en så radikal ændring, som hr. Grünbaums skitse indebærer; det har vi klart og efter min mening overbevisende fået oplyst. Det er om muligt endnu mere ugørligt — og har i hele denne regerings tid været det — at udtage hele dødsboproskriveringen af kildeskatteloven, fordi dødsboproskriveringen er blevet ganske indfiltret i kildeskatteloven. Denne indfiltrering af dødsboproskriveringen i kildeskatteordningen er hr. Grünbaums eget værk; den var efter min mening unød- vendig, og den har vist sig hæmmende for en fri behandling af dødsboproskriveringen, således at vi kunne nå til det, som ville være det sagligt bedste, nemlig at få døds- boreformen taget ud for sig og behandlet i ro med en dybtgående undersøgelse af alle konsekvenserne, som jo er meget udviklede og vidtrækkende.

Hr. Ømann er, så vidt jeg har forstået hans mindretal, alene om at holde hr. Grünbaums første skanse, om end med en vis sympati for at søge over i henstandsskansen. Det skal jeg ikke opholde mig ved. Men hans kritik af passiveringen — et problem, vi

fra radikal side har beskæftiget os temmelig intenst med under udvalgsbehandlingen — gi- ver efter min mening stof til eftertanke. Han siger, at passiveringen griber ind i arve- delingen; ganske vist forstår jeg ikke hans tilføjelse om, at arvingerne vil modvirke en skævdeling gennem underhåndsordnin- ger; han tænker vel dermed på en vurderings- forvridding, når man skal dele arven — en vurderingsforvridding, som efter min me- ning kun kan være en fordel, hvis den op- hæver virkningen af en passiveringsfor- vridding, og andet kan jeg ikke godt tænke mig. Det lyder lidt indviklet, men sådan er det med disse ting. Passiveringssatsernes stive tommelfingerregler, de 25 og de 30 pct., skyldes afgørende hensynet til skifteretter- nes arbejde, deres administration og deres ønske om ikke at påtage sig et sagligt an- svar, som de føler at de ikke kan magte, i hvert fald ikke på indeværende tidspunkt og uden bistand. Jeg tror, at man endnu en gang skal se kritisk på virkningerne af passiveringen; det kan jo heller ikke være udelukket senere at ændre loven på basis af indhøstede erfaringer. Foreløbig ser jeg til min tilfredshed, at den fungerende fi- nansminister i dag til udvalget har fremsendt et ændringsforslag angående passiveringen, som i hvert fald i nogen grad imødekommer kritik og betænkeligheder.

Jeg skal ikke opholde mig ved de ændrin- ger af principiel og teknisk art, som delvis er sket på mindretallets initiativ, og mod hvilke der ikke har været rejst særlige ind- vendinger; især retten til tilbagebetaling, når der er betalt mere end 500 kr. for meget i foreløbig skat, synes at være rimelig.

Jeg skal slutte med at anbefale lovfor- slagene til vedtagelse med den tilføjelse, at man endnu en gang bør se på især passi- veringsreglerne.

Ømann: Disse lovforslags særlige karakter, dette, at udvalgets medlemmer først har måttet leve sig ind i en meget indviklet pro- blematik under forhandlingerne i udvalget, må jo medføre, at denne andenbehandling må dreje sig mere om hovedlinjerne, end sædvanligt er. Nu er vi blevet meget klogere; men jeg må beklage, at de vundne erfaringer ikke har fundet udtryk i det resultat, fler- tallet er nået frem til. Det er på denne bag-